

A Győri Ítéltábla dr.Karsay Zsófia ügyvéd által képviselt felperesnek dr.Budai Anikó ügyvéd által képviselt alperes ellen házastársi vagyontöredék megosztása iránt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Győrött, 2011.évi január hó 5.napján P.20.203/2010/25.szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 29.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperes részére 80.000 (nyolcvanezer) forint másodfokú perkiöltséget.

Köteles a felperes az állam részére az illetékügyben eljáró adóhatóság felhívására megfizetni 300.000 (háromszázezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül házastársi külön vagyon címén adjon ki a felperes részére 1 db kőrisfa faliórát hagyományos számokkal. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az állam javára 464.000 forint, míg az alperes 10.000 forint le nem rótt eljárási illetéket.

Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperes részére 175.000 forint perkiöltséget.

Ítéletének jogi indokolása szerint a perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az általa kiadni kért porcelánok a házassági életközösség megszakadásakor megvoltak, azok a különvagyonához tartoztak és ezen ingóságok az alperes birtokában maradtak. Ugyancsak a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az édesapja tulajdonát képező 5.000.000 forint a házassági életközösség megszakadásakor megvolt, és ez kizárólag az ő különvagyonához tartozott.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a porcelán tárgyak tekintetében a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének a peres eljárásban nem tudott eleget tenni, és nem tudta azt bizonyítani, hogy az általa kért tárgyak az életközösség megszakadásakor megvoltak és ezek az alperesnél maradtak.

A készpénz tekintetében a felek egyezően adták elő, hogy a felperes édesapja rendelkezett készpénzzel, aki a halálát megelőző hosszabb ápolás idejére náluk tartózkodott. Azt is előadták, hogy a készpénz valutára váltották át.

Az alperes előadása szerint a készpénz mindenki által hozzáférhető helyen volt, abból az életközösség fennállása alatt használtak fel összegeket, bárki ehhez hozzá férhetett. A felperes édesapjának halála után nem képezte a hagyatéki eljárás részét a készpénz összege. Az alperes "A" tanuval egyezően adta elő, hogy 500.000 forint készpénzt adott át

az alperes a felperes fiának, ilyen összegű készpénzt talált meg a felperes édesapjának halála után.

A per adatai alapján megállapította, hogy a felek a felperes édesapjának készpénzét nem kezelték elkülönítve, abból a közös gazdálkodásuk során használtak fel összegeket. Így nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy ez a készpénz a felperes különvagyont képezte volna, különös tekintettel arra, hogy a felperes sem az édesapja halálakor, sem a 2007.évben a vagyoni jogi szerződés megkötésekor e készpénz hollétére, illetve különvagyoni jellegére utaló nyilatkozatot nem tett. A perben nem volt bizonyítható az sem, hogy az életközösség megszűnésekor a készpénz meg volt-e, illetve abból hiányzott-e.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezést nyújtott be kizárólag az 5.000.000 forint különvagyoni készpénz vonatkozásában. Kérte e körben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kötelezését ezen összeg megfizetésére. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására való kötelezését kérte.

Fellebbezésének indokolásául előadta, a házassági bontóperük során - a 2008. szeptember 3.napján megtartott tárgyaláson - az alperessel egyezséget kívántak kötni, de éppen az 5.000.000 forint különvagyoni igénye miatt nem került erre sor. Ezt a 3.sorszámú jegyzőkönyv is tartalmazza. Az alperes ekkor arra hivatkozott, hogy ő a - megállapodást tartja irányadónak - abban pedig nem volt említés a pénzről.

Hivatkozott megállapodásban a pénzről azért nem volt szó, mivel azokban csak a közös vagyoni ingóságokról rendelkeztek, a külön vagyoni ingóságokról nem. Ezt a megállapodás 4.pontja is tartalmazza.

A különvagyoni igények tehát sem ekkor, sem pedig a tárgyaláson nem kerültek rendezésre. "B" ügyvéd előtt 2009.június 4.napján készült okirat egyes pontja rögzíti, hogy a bontóperben nem került megosztásra a házassági vagyontöredék és ebben az okiratban csak az ingatlanok kerültek rendezésre. Ez is egyértelműen azt bizonyítja, hogy a különvagyoni ingóság továbbra is rendezetlen maradt.

A perben korábban kihallgatott "A" tanut az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg kellő alaposan. Így ismételtén kérte az ő tanukénti meghallgatását. Ezen túlmenően kérte "C" tanukénti megidézését, akinek lakcíme bejelentését 8 napon belül vállalta. A megtartott fellebbezési tárgyaláson kiemelten hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes sem vitatta, hogy volt 5.000.000 forint, csak úgy nyilatkozott ezt a felperes szövegében tartotta. Egyik peres fél sem mondta, hogy a meglévő 5.000.000 forintból elvettek volna, elköltöttek volna. Ez az 5.000.000 forint tulajdonképpen a felperesnek az édesanyja utáni öröksége, melyet a nevelőapa őrzött.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perkielégben való marasztalását kérte.

Érvelése szerint a felperes és az alperes közötti bontóperben a vagyoni igények nem kerültek elbírálásra, de okirati bizonyíték van arra, hogy az életközösség megszűnését követően a felek egymás között a vagyoni igényeket rendezték. Erre egyrészt a 2007.november 30.napján kelt két okirattal, valamint a 2009.június 4.napján kelt megállapodással került sor. Ezen okiratok tartalmából, megnevezéséből egyértelműen megállapítható, hogy a felek mindenre kiterjedően rendezték a vagyoni igényeket. Ha a

felperesnek valós igénye lehetett volna az 5.000.000 forintos különvagyoni pénz megfizetésére ezt nyilvánvalóan az okirat készítésekor előhozta volna.

Az alperes nem vitatta, hogy 2004-2005 évben a felperes nevelőapjának volt 5.000.000 forintja. Azt azonban soha nem mondta, hogy az életközösség megszakadásakor ez az 5.000.000 forint megvolt. Ismeretes, hogy ez a pénz a felperesi apa birtokában volt, aki a peradatok szerinti időben a peres felek gondozásába, illetve később az alperes gondozásába került. Arra nézve, hogy ez a pénzösszeg a felperest illeti meg, semmiféle dokumentáció nincs. Ezért nem nyilatkozott egyik peres fél sem az elsőfokú eljárásban, hogy mire használták fel ezt a pénzt. Az ténykérdés, hogy a nevelőapa halálakor, illetőleg azt követően az alperes az általa fellelt 500.000 forintot a felperes fiának átadta.

Az ítéltábla a felperes fellebbezését a Pp.253.§./3/ bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta el, és azt az alábbiak szerint alaptalannak ítélte.

A fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel az ítéltábla elsődlegesen azt bírálta el, hogy a megalapozott döntéshez szükséges eljárási adatok rendelkezésre állnak-e avagy szükséges a felperes által bejelentett két tanú meghallgatása.

A Pp.141.§./2/ bekezdés II.fordulata szerint a fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni.

A /6/ bekezdés értelmében, ha a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével - a /2/ bekezdésben előírt kötelezettség ellenére - alapos ok nélkül késlekedik, és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevétele nélkül határoz.

A Pp.235.§./1/ bekezdése értelmében a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna.

A fentiek szerint a másodfokú eljárásban a bizonyítás nem korlátlan.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján tényként állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a 9.sorszámú jegyzőkönyvében foglalt végzésében tájékoztatta a felperest, hogy a Pp.3.§./2/ és /3/ bekezdése, valamint a Pp.164.§./1/ bekezdése alapján minden vagyoni jogi igény tekintetében neki kell bizonyítania azt, hogy a vagyontárgy a különvagyonához tartozik, vagy az igénye ebből ered. Ebben a körben a bizonyítás sikertelensége a felperest terheli. Indítványait 15 napon belül köteles előterjeszteni azzal, hogy az elkészített indítványokat a bíróság el fogja utasítani.

Ezen tájékoztatást követően a felperes a 11.sorszámú iratában kérte fiának "A"-nak, valamint "C"-nek a tanukénti meghallgatását. Ugyanakkor a 13.sorszámú telefaxában bejelentette, hogy "C" tanukénti kihallgatásától eláll. Fiának "A"-nak a tanumeghallgatására a 2010.szeptember 13.napján megtartott tárgyaláson (14.sorszámú jegyzőkönyv) sor került. Ezt követően a felperes a 25.sorszámú jegyzőkönyv 2.oldal 1.bekezdésében úgy nyilatkozott „Ítélet meghozatalát kérem, egyéb bizonyítási indítványom nincs.”.

A fentiek alapján az ítéltábla megítélése szerint a Pp.235.§-a értelmében nincs lehetőség "A" ismételt meghallgatására, illetve "C" tanukénti megidézésére, hiszen a bizonyítási teherre történő tájékoztatás követően "C" tanukénti meghallgatását nem kérte, "A"-t pedig az elsőfokú bíróság meghallgatta, a felperes feltehetette volna neki azokat a kérdéseket, amelyeket jelenleg hiányol, hiszen ő is és jogi képviselője is személyesen jelen volt a 2011.január 5.napján megtartott tárgyaláson.

Ezt követően az ítéltábla a felperes fellebbezését érdemben bírálta el.

Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra az álláspontra, hogy a Csjt.27.§./1/ bekezdésében foglalt közös vagyon vélelmével szemben a jelen perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az általa hivatkozott 5.000.000 forint a Csjt.28.§./1/ bekezdés b/pontja értelmében az ő különvagyonát képezi.

A fentiek alapján a felperesnek kellett kétséget kizáró módon igazolnia, hogy ezt az 5.000.000 forintot nevelő apjától életében még ajándékba kapta, illetve ez az összeg édesanyja révén örökségét képezi (fellebbezési tárgyaláson tett nyilatkozata). Ezen túlmenően igazolnia kellett, hogy az életközösség megszakadásakor - 2007. októberében - a pénz még meg volt, és az az alperes birtokában maradt.

E körben a felperes a 9.sorszámú jegyzőkönyv 4.oldal 1.bekezdésében úgy nyilatkozott, hogy a nevelőapja „Ezt a pénzt kifejezetten nekem ajándékozta, nekem szánta. Az átváltott pénzt egy borítékba helyeztük és az ablak felőli szekrény mögé tettük.”

Az alperes e körben előadta „A pénz kétséget kizáróan a nevelő apjái volt, az az átváltás után a borítékban a felperes szekrényében volt, azt csinált vele amit akart. Szerintem amikor a személyes tárgyait elvitte, akkor azt is elvitte. Amikor az apósom után pakoltam, akkor valóban 500.000 forintot találtam, de azt a felperes fiának "A"-nak azonnal átadtam. A pénzhez a felperes nevelőapja is hozzáfért életében, lehet, hogy ez már a halálakor nem ilyen összegben volt meg.” (9.sorszámú jegyzőkönyv 4.oldal 3. és 5.bekezdés)

Ezt követően az elsőfokú bíróság tanuként meghallgatta a felperes fiát "A"-t, aki előadta, hogy „A készpénzt a nagyapámtól kapták, valutára váltották át tudomásom szerint, de nem tudom, hogy felhasználták-e.” (14.sorszámú jegyzőkönyv 7.bekezdés)

Az is tényként állapítható meg, hogy a peres felek 2007.november 30.napján "D" ügyvéd által ellenjegyzett megállapodásban a felperes 5.000.000 forint összegű különvagyonáról nem rendelkeztek, valamint a közöttük 2009.június 4.napján kelt házastársi közös tulajdont megszüntető szerződésben sem történik ezen összegről említés.

A fentiek alapján az elsőfokú eljárás adatait a Pp.206.§-ában foglalt elveknek megfelelően értékelve helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy a felperes különvagyonai igénye alaptalan, mivel hitelt érdemlően nem tudta igazolni, hogy ez az összeg az ő különvagyonát képezi ajándék, vagy öröklés jogcímén, hiszen a felperes gyermeke "A" is úgy nyilatkozott, hogy „nagyapámtól kapták”. Ezen túlmenően nem került igazolásra, hogy ez a pénz az életközösség megszakadásakor teljes egészében megvolt, illetve az az alperes birtokában maradt.

Mindezen indokok alapján az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a Pp.253.§./3/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a felperes teljes egészében pervesztes lett, így a Pp.78.§./1/ bekezdése értelmében ő köteles az alperes felmerült másodfokú perköltségét megfizetni, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003/VIII.22./IM. rendelet 3.§./5/ bekezdése alapján állapította meg.

A perben a felperes illetékfeljegyzési jogban részesült, így a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az Itv.59.§./1/ bekezdése és a Pp.78.§./1/ bekezdése szerint a pervesztes felperes köteles megfizetni.

Győr, 2012.évi január hó 12. napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Szalay Róbert sk.
bíró